

Anna Alanko

Ensimmäinen
kesäpäivä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Anna Alanko ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-42290-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

*Perheelleni,
ja muille monimutkaisille perheille.*

I

LAITAN LASTA NUKKUMAAN. Kello on puoli yksitoista mutta lasta ei nukuta, hän on nukkunut päiväunet päiväkodissa. Lapsi kiipeää huoneessaan olevan askartelupöydän päälle ja sanoo kärsimättömästi, että minun pitää ottaa häntä käsistä kiinni. Mä hyppään sirkushypyn, lapsi sanoo ja hyp-pää. Pidän kiinni lapsen käsistä mutta en ymmärrä kannatella hänen painoaan, kun hän heittäytyy ilmaan. Kuuluu kova pamahdus. Se kuuluu pöytälevystä, johon lapsen pää on juuri osunut. Lapsi menee lötköksi ja on muutaman sekunnin hiljaa. Sitten hän itkee, kovaa.

Soitan päivystykseen, josta kerrotaan, että lapsi on saattanut saada pienen aivotärähdyksen. Minua neuvotaan pitämään lasta tunti hereillä ja sitten herättämään tämä kolmen tunnin välein. Soitan puolisololleni ja kerron mitä on tapahtunut. Puolisoni on pikkujouluissa. Yritän jollakin tavoin tehdä ymmärrettäväksi, että toivoisin hänen tulevan kotiin, mutta en sano sitä suoraan. Puolisoni ei tule.

Minua väsyttää. Puolisoni vanhemmat ovat tulossa seuraavana päivänä hoitamaan lasta, ja minä ja puolisoni olemme

menossa ensin puolisoni ystävän syntymäpäiville ja sen jälkeen minun parhaan työkaverini pikkujouluihin. En oikeastaan enää koko elämässäni jaksaisi lähteä minnekään, mutta myös kotona oleminen on raskasta.

Annan lapselle mehujään ja katsomme piirrettyjä. Lapsi tokenee nopeasti ja tuntuu viihtyvän mainiosti sohvalla katsomassa piirrettyjä puolilta öin mehujää kädessä. Lapsi ei osoita aivotärähdyksen merkkejä, hän ei ala oksentaa eikä muutu sekavaksi, joten uskallan laittaa hänet nukkumaan.

Lähetän edelleen pikkujouluissa olevalle puolisololleni viestin, jossa ehdotan että kun isovanhemmat kerran joka tapauksessa ovat tulossa, voisimme jättää lapsen koko seuraavaksi yöksi isovanhempiensa hoitoon ja mennä juhlien jälkeen hotelliin yöksi.

Jossain päin asuntoa on koira. En yleensä kiinnitä siihen kovin paljon huomiota. Puolisoni pissattaa koiran tullessaan kotiin aamuyöllä, herään siihen. Menen varmistamaan, ettei lapsi ole tajuton, niin kuin päivystyksestä on kehoitettu. Lapsi kääntää kylkeä ja nukahtaa uudelleen.

Hotellihuone on pieni mutta nykyaikainen. Harrastamme seksiä. Sitten käväisen hotellin kuntosalilla ja lähdemme ajamaan kohti ensimmäistä juhlapaikkaa.

Olen hiljattain täyttänyt neljäkymmentä. Syntymäpäiväsankari puolestaan täyttää viisikymmentä. Minulla on pieni ikäkriisi, jonka lähteitä ovat se, etten ole koskaan tullut ilman hedelmöityshoitoja raskaaksi, sekä se, että urani yliopistolla on edennyt hitaasti. Kehoni ei kuitenkaan tunnu kovin van-

halta. Juhlissa jään keskusteluissa alakynteen itseäni vanhempien, taidekoulua käyneiden ihmisten kanssa, jotka ovat minua näyttävämmiin pukeutuneita.

Ajamme takaisin keskustaan. Jätämme auton hotellille ja menemme parhaan työkaverini pikkujouluihin. Osa vieraista on jo lähtenyt. Yksi kollegoistani kertoo, kuinka vuoden parhaita juttuja on ollut se, että hän meni yksin pariterapeutille selvittämään, miksi hänen suhteensa epäonnistuvat. Olen pitkään halunnut mennä pariterapeutille mutta en ole tiennyt, mistä sellainen löytyisi. Kuuntelen korvat höröllä.

Valvomme hyvin myöhään mutta menemme silti ennen aamiaista hotellin uima-altaalle. Uima-allas on kahdeksantoistakerroksisen hotellin katolla. Olen nähnyt siitä kuvia sosiaalisessa mediassa, se saa kenen tahansa elämän näyttämään kepeältä ja on nyt osa meidänkin elämäämme. Tämä on jo toinen hotelliviikonloppu kuukauden sisällä, ruuhkavuodet ovat selvästi helpottamassa.

ON MAANANTAI-ILTA, JA olen työpaikallani valmistelussa yleisötilaisuutta kun puhelimeni kilahtaa. Puolisoni on eläinlääkärillä koiransa kanssa. Koira on vanha, se on ollut vaisu ja sillä on ollut kakovaa yskää. Koira on nuketettu röntgenkuvan ottamista varten. Puolisoni kirjoittaa, että koira herää vielä tästä, mutta uutiset ovat huonot: koiralla on suussa syöpäkasvain eikä se elä kauaa.

Tunnen sekä surua että helpotusta. En ole vielä oikein oppinut tuntemaan koiraa, mutta se on tuntunut vievän puolisoni kaiken huomion. Sä pärjäisit ilman mua mutta toi ei, puolisoni on perustellut. Suhteemme alussa koira oli viisivuotias, nyt se on melkein kolmetoista. Se on kunniallinen ikä isohkolle koiralle.

Toivon, että kun koira kuolee, puolisoni liittyisi osaksi minun ja lapsen perhettä. Sitten voisimme olla yli kuusi tuntia poissa kotoa, matkustella miten haluamme ja poiketa kävelyn yhteydessä kahvilaan, mennä paikkoihin joissa on toisia koiria tai kissoja. Sitten puolisoni ehkä katsoisi minua ja lasta ja mietisi meidänkin mielialojamme eikä aina vain koiran.

Illalla kysyn puolisolteni, haluaisiko hän, että minä ja lapsi tulisimme hänen viereensä nukkumaan. Puolisoni ei halua.

Menen nukuttamaan lasta ja nukahdan hänen viereensä. Herään yöllä siihen, että koira kävelee ympäriinsä. Sen tasuista kuuluu kipisevä ääni. Puolisoni istuu sängyllä ja sanoo, ettei kestä katsoa ja että mä vien ton ylihuomenna.

Seuraavana iltana annamme koiralle herkkuja. Pakkaamme koiran tavarat pois, koska puolisoni haluaa ettei niitä enää ole sitten kun ei ole koiraakaan. Kerromme lapselle, että koira kuolee huomenna. Lapsi kysyy, mistä sen voi tietää.

Aamulla, kun puen lapselle haalaria, lapsi näyttää koiralle sydämen muotoista joulukoristetta. Viemme lapsen yhdessä päiväkotiin. Kerron lastentarhanopettajalle, mitä tänään tapahtuu, ja alan itkeä päiväkodin eteisessä. On surullista, että koira kuolee ennen kuin ehdimme oikein tutustua.

Ajamme toiselle puolelle kaupunkia ja viemme koiran vielä kävelyille. Siellä on kukkula jolla koira on aina viihtynyt, puolisoni ottaa kuvia koirasta, minä otan kuvia hänestä ja koirasta yhdessä, koira on pirteä ja iloinen ja juoksentele. Eläinlääkäriasemalla tuttu eläinlääkäri selvittää, olemmeko varmoja. Koira voisi kyllä elää vielä pari viikkoa. Eläinlääkäri antaa ensin pieniä annoksia lamaavaa lääkettä. Nyt se nukkuu niin kuin leikkauksessa, eläinlääkäri sanoo välillä.

Jos koira olisi minun, sanoisin tässä kohtaa että unohdetaan koko juttu ja annetaan sen vain nukkua vähän ja otetaan se vielä kotiin, tulee joulukin. Mutta puolisoni on erilainen kuin minä, hän on päättänyt että koiran kärsimykset loppu-

vat nyt. Eläinlääkäri antaa koiralle vähä vähältä lisää lomaavaa lääkettä ja sitten koira on poissa.

Puolisoni pyytää minua menemään kassalle ja sopimaan tuhkista. Ajamme kahdestaan takaisin kaupunkiin. Keskustelemme siitä, mitä nyt sitten ja että hedelmöityshoitoja täytyy taas uskaltaa jatkaa, ne voivat jälleen epäonnistua mutta ei sitäkään voi loputtomiin lykätä.

Menemme kauppakeskukseen hampurilaisille sushijuna-paikan viereen. Puolisoni vanhat ystävät ovat tulossa seuraavana päivänä viettämään pikkujouluja, eikä kutsua ole peruttu vaikka tuli tämä. Ostelemme vieraille ruokaa loputtomassa marketissa, jossa on oma osasto pelkästään proteiinirahkoille.

Parin viikon päästä käymme hakemassa koiran tuhkat eläinlääkäriasemalta ja ripottelemme ne kukkulalle, jolla se juoksi viimeiset askeleensa. Minä ripottelen osan niistä ja itken vähän, en kaipaa koiraakaan mutta koiran kuoleman myötä yksi tärkeä ajanjakso on yhtäkkiä ohitse enkä tiedä, olenko valmistautunut siihen. Tuhka on vaaleanharmaata ja hyvin hienojakoista. En halua koskea siihen paljain käsin vaan jätän nahkahansikkaat käteeni, mutta tuhka tarttuu niihin ja saa hanskat tuntumaan vähän makaabereilta. Tamppaan niitä toisiaan vasten tammikuisessa tuulessa, en ole varma onko se sopivaa, kyseessä ovat kuitenkin perheenjäsenen jäännökset.

Perheemme elämä muuttuu, kun koiraan liittyvät rutiinit lopetetaan. Puolisoni ei kuitenkaan muutu läsnäolevammaksi, vaikka hänen ei enää tarvitse laskeskella, montako tuntia koira on ollut yksin. Hän makaa paljon sängyssään eikä

puhu oikein mitään. Hän on koiran vielä eläessä sanonut, ettei aio ottaa tämän jälkeen toista koiraa, mutta nyt hän katselee sekä pois annettavia aikuisia koiria että pentuvälitystä. Sanon hänelle, että en voi estää häntä mutta en itse yhtään halua koiraa. Lapsen kaveri on silloin kylässä, emmekä usein muutenkaan riitele täysin avoimesti vaan yleensä jäätävän hiljaisuuden vallitessa. Puolisoni lakkaa puhumasta uuden koiran ottamisesta.

Joululoman jälkeen soitan hedelmöityshoitoklinikalle ja sanon, että haluamme jatkaa. Tapaan hyvän ystäväni eräänä lauantai-iltana baarissa. Hänelläkin on lapsi ja hänkin on naimisissa, mutta heidän perheensä lainalaisuudet ovat toisenlaiset kuin meidän. He eivät halua enempää lapsia, ja he elävät avoimessa suhteessa. Ystäväni kertoo parin viikon takaisista treffeistään. Minä kerron, että olen taas menossa hedelmöityshoitoihin ja että haluaisin kovasti toisen lapsen vaikka en oikein tiedä, mitä tästä tulee, voi olla että eroamme. Pian tämän jälkeen viimeinen pakastealkiomme siirretään sairaanhoitopiiriin pakastimesta kohtuuni ja se kiinnittyy.

MUISTAN TÄLLAISIA HETKIÄ viime vuosilta: on alkusyky. Olemme juuri muuttaneet isompaan asuntoon, jonne mah-
tuisi isompikin perhe. Olen valmistautumassa väitökseeni ja
pyöräilen lapsi turvaistuimessa keskustan halki. Hänen ystä-
välleen on juuri syntymässä pikkusisarus. Lapsi sanoo, että
hänkin haluaisi pikkusiskon, vaikka kaverin sisarus on poika.
Tulen surulliseksi lapsen puolesta, minäkin haluan perhee-
seemme toisen lapsen, mutta yrityksistä huolimatta toinen
raskaus ei ole alkanut ja mahdollisuudet vähenevät koko ajan.

Perhe-elämämme oli ollut raskaampaa kuin kuvittelin.
Lapsi oli pökerryttävän ihana, mutta olin uuvuksissa eikä mi-
nulla tuntunut olevan minkäänlaista liikkumavaraa. Puoli-
soni oli pahantuulinen ja väitöskirjan viimeistely oli hyvin
kuormittavaa. Olin varma, että toinen lapsi tekisi elämän jo-
tenkin kevyemmäksi, pakkohan näin oli olla, lapsella olisi
hauskempaa kun hänellä olisi aina seuraa, puolisoni osallis-
tuisi varmasti enemmän jos lapsiakin olisi enemmän, minul-
lakin on sisko ja olen onnellinen hänestä.

Vielä tätäkin aikaisemmin, ehkä edellisenä keväänä, sei-

soin punaisissa valoissa työpaikkani lähellä. Mietin työtäni, olin juuri saanut jatkoa työsopimukselleni ja tilanteeni oli sikäli ihan hyvä. Tunsin tyhjyyttä. Adoptio ei ollut vaihtoehto, koska aloimme olla jo vanhoja ja terveystiedoissamme oli ties mitä merkintöjä mielenterveysongelmista. Seisoessani siinä ymmärsin kirkkaammin kuin koskaan aikaisemmin, etten toivo mitään niin paljon kuin toista lasta. Mietin, voisiko kohtalo ottaa jotain vaihdossa, voisin maksaa vaikka miljoona euroa tai luopua urastani, millään ei olisi mitään merkitystä toisen lapsen rinnalla.

Mutta sitten tulen uudelleen raskaaksi. Se tapahtuu kuusi viikkoa koiran kuoleman jälkeen, eikä siihen tarvita kuin viimeinen pakastealkiomme ja yksi pakkaus ovulaatiotestejä. Olen hirveän onnellinen, vaikka minulla onkin lamaannuttavaa raskauspahoinvointia, aamusta iltaan jatkuva pökerryttävä kuvotushan todistaa koko ajan, että raskaus on käynnissä.

Käymme varhaisultrassa raskausviikolla seitsemän ja näemme sikiön sykkeen. Vähän varhaisultran jälkeen olemme menossa ensimmäistä kertaa neuvolaan. Istun autossa puolisoni kanssa ja tunnen vaimean pulpahduksen. Häätännyn, mutta en sano mitään. Tiedän, että mikä tahansa pulpahdus tässä vaiheessa raskautta on huono juttu. Menen neuvolan vessaan ja näen pienen määrän verta. Neuvolan terveydenhoitaja sanoo, ettei se välttämättä ole mitään, käydään nyt nää perusjutut läpi joka tapauksessa. Käymme perusjutut läpi ja lähdemme pois. Vauvan laskettu aika on syksyllä, olen osannut

laskea sen itsekin mutta tuntuu rauhoittavalta, että se on nyt merkitty myös potilastietokantaan.

Neuvolan jälkeen meillä on aika pariterapeutille, jota pikkujouluissa suositeltiin. Meidän on tarkoitus ajaa suoraan sinne, mutta sitten jotakin lämmintä hulahtaa polviin saakka. Kirjoitan pariterapeutille tekstiviestin, että joudumme perumaan tapaamisen, koska minulla on ilmeisesti keskenmeno ja lähdemme nyt sairaalaan. Sairaalan päivystyksen puhelinpalvelussa kysytään, voinko mennä jonnekin katsomaan vuotoa, mutta sanon että en voi vaan tullen sinne. Vastaanottohuoneessa on kylmä. Lääkäri katsoo kohtuani ultraäänilaitteella ja toteaa kuitenkin, että sikiö on hengissä ja että tilannetta jäädään seuraamaan. Hän kirjoittaa minulle kymmenen päivän sairausloman.

Käyn raskauden aikana sairaalan päivystyksessä kahdeksan kertaa verenvuodon takia. Sanon puolisololleni jossain vaiheessa, että jos nyt saisin päähäni lähteä, se näyttäisi sulle aika pahalta. Puolisoni ei palaa sanoihini koskaan. Uskon hänen unohtaneen. Minäkään en muista, mistä tämä tuli mieleeni.

YHDESSÄOLOMME ALKOI VÄHÄN epämääräisesti. Kun menin ensimmäistä kertaa puolisoni kanssa elokuviin, olimme tunteneet toisemme jo monta vuotta. Hän oli hirveän mukava, hän oli pyytänyt minua, mutta en jostain syystä ollut varma, olivatko kyseessä treffit. Ajattelin, ettei minun tarvitse vielä päättää, olenko kiinnostunut.

Menimme toisenkin kerran elokuviin. Sitten harrastimme seksiä. Seksi oli ihanaa ja muutti kaiken, yhtäkkiä minä olin täysin rakastunut häneen, mutta hän ei ollutkaan niin kiinnostunut kuin olin luullut. Olin luullut, että minulle oli tarjolla suhde hirveän mukavan ihmisen kanssa jos vain halusin, mutta yhtäkkiä riuduinkin epävarmuuden ja himon kourissa sillä aikaa kun tuleva puolisoni pohti, ettei halunnut määrittellä suhdettamme.

Sitä kesti aikansa. Seurustelun vakiinnuttua hän lähti mukaani tutkijavaihtoon Tukholmaan. Sen jälkeen ostin meille asunnon ja muutimme yhteen. Pidimme molemmat talosta, jossa asunto sijaitsi. Talo oli viisikymmentäluvulta ja melkein kaikissa sen asunnoissa oli parvekkeet, niin myös meidän

asunnossamme. Asunto oli kokoonsa nähden halpa ja alku-peräisessä kunnossa. Olisi ollut järkevää remontoida se halvalla moderniksi, mutta me emme halunneet halpaa modernia remonttia. Myöhemmin olen miettinyt, voiko kodinkoneliitännöiden puutetta syyttää avio-ongelmista.

Muutimme yhteen kuumana aurinkoisena päivänä, jolloin täytin kolmekymmentäneljä. Hedelmällisyyteni oli määrä alkaa laskea kiihtyvällä tahdilla vuoden päästä. Emme olleet käyttäneet ehkäisyä siihenkään asti, ja olin jo alkanut epäillä, ettei perheellistymisen seuraava askel ehkä olisi aivan helppo.

Olin jollain tavalla halunnut lapsia melkein kymmenen vuoden ajan, mutta en ollut yrittänyt hedelmöityä aikaisemmin. Puolisoni syytti minua jälkikäteen liiasta suunnitelmallisuudesta. Hänestä tuntui, että en oikeastaan halunnut elää hänen kanssaan vaan toteuttaa hänen kanssaan suunnitelmiani. Syytös on jossain määrin totta, mutta mielestäni myös julma.

Aurinkoisen kolmekymmentäneljävuotispäiväni aamuna puolisoni ilmestyi ovelleeni. Hän ei sanonut hyvää syntymäpäivää vaan moi, tai jotain sellaista, ja alkoi kantaa tavaroitani. Olin järkyttynyt ja murjotin koko muuton ajan, mutta hän ei huomannut. Jossain vaiheessa murjotuskärsivällisyyteni petti ja sanoin, että hänen pitäisi toivottaa minulle hyvää syntymäpäivää. Voi olla, että käyttäydyin lapsellisesti, mutta se oli myös hetki, jolloin olisin voinut huomata ettei puolisoni tuntunut olevan erityisen innoissaan yhteenmuutosta.

Harrastimme seksiä parvekkeen ovi auki. Puolisollani oli töitä. Minä olin kesälomalla. Puolisoni äiti ilmaantui paikal-

le, ja purin muuttokuormaa hänen kanssaan. Päälystin alkuperäisiä viisikymmentäluvun keittiökaappeja hyllypaperilla.

Olin poistanut Facebookista syntymäpäiväni. En myöskään ollut kirjoittanut sinne, että olin muuttanut yhteen rakastamani ihmisen kanssa ihanaan ylimmän kerroksen asuntoon, jossa oli alkuperäiset täyspuiset keittiökaapit ja länsiparveke. Sen sijaan kirjoitin, että päälystän keittiön hyllylevyjä hyllypaperilla ja että se on turhauttavampaa kuin väitöskirjan tekeminen.

Aloin heti kerätä katkeruutta. Olin halunnut muuttaa asumaan hänen kanssaan (se oli toteutunut) ja olin halunnut saada lapsia hänen kanssaan (hän oli luvannut yrittää). Mutta olin myös halunnut kumppanin, joka haluaisi olla minun kanssani, ja sen suhteen näytti epävarmalta.

Puolisoni oli edelleen töissä, mutta hänen äitinsä oli paikan päällä. Piirsin päiväkirjalaatikoihini pääkallon kuvia ja kirjoitin niihin: Ei saa koskea.

Kahden ihmisen astioiden tiskaaminen käsin on mahdollista. Kahden ihmisen pyykkien vieminen hissillä pyykkitupaan on mahdollista. Kun olin vanhempainvapaalla, laitoin vauvan kantoliinaan, otin pyykit ikeakassiin ja menin hissillä pyykkitupaan ja takaisin. Kun en enää ollut vanhempainvapaalla, jäin usein kotiin tekemään töitä ja pesin pyykkiä samalla, sillä pyykkitupa oli iltaisin yleensä varattu.

Asuimme tiski- ja pyykkikoneettomassa asunnossa melkein kuusi vuotta. Sen ajan päässäni oli automaattinen laskukaava sille, minä päivänä minun viimeistään piti jäädä etätöihin, jotta sain pestyä pyykkimme. Se oli ehkä hiukan samanlai-

nen kuin puolisollani oli koiran pissattamiseen liittyen. Puolisollani ei ollut kalkkyliä pyykeille, eikä minulla koiran pissattamiselle.

Sitten vanhempani tarjosivat meille vuokrattavaksi edesmenneiden isovanhempieni vanhaa asuntoa. Se oli kauempana sekä työpaikaltani että siitä päiväkodista, jonne lapsi oli sopeutunut. Se oli iso ja hieno, se ei tuntunut niin tärkeältä, mutta siellä oli tiskikone ja pyykkikone. Ehdotin, että muuttaisimme, ja sitten me muutimme.

TOISESSA ASUNNOSSAMME ON hyvin hieno näköala. Täällä on myös ylimääräinen huone, johon puolisoni saattaa asettua tekemään töitään. Niitä on aivan liikaa ihmiselle, joka myös opiskelee kokopäivätoimisesti. Hän ei saa töistään kovin hyvää korvausta, joten olisi huonoa taloudenpitoa pitää vielä lisäksi työhuonetta kodin ulkopuolella. Sitä paitsi hänen entinen työhuoneensa, jossa hän mieluiten työskentelisi, on toisella puolella kaupunkia, siellä missä me ennen asuimme, hänellä ei olisi edes aikaa matkustaa sinne.

Huoneessa, jonne puolisoni on asettunut tekemään töitään, on koko seinän levyinen kirjahylly. Meillä on hirveästi kirjoja, mutta muuttaessamme emme voineet laittaa niitä hyllyyn, sillä se oli jo täynnä. Asia raivostutti minua ja puolisoani. Kirjat ovat isovanhempieni jäämistöä ja siten vanhempieni omaisuutta, mutta heillä ei ollut niille tilaa omassa hyllyssään, joten ne olivat täällä.

Vuokrasimme varaston. Ostimme kymmeniä pahvilaatikoita. Puolisoni laittoi isovanhempieni kirjat siististi laatikoihin ja kirjoitti niihin, millaisia kirjoja missäkin oli. Minä hoi-

din sillä aikaa lasta. Minua harmitti, sillä hoidin lasta melkein koko ajan, kun taas puolisoni pakkasi kirjoja ja kuunteli musiikkia. Puolisoani harmitti, sillä hän pakkasi toisten ihmisten kirjoja sillä aikaa kun olisi voinut tehdä töitään, opiskella tai olla lapsemme kanssa.

Puolisollani on paljon kaikenlaisia tietokoneita ja näyttöjä. Yhtenä päivänä kun tulin kotiin, hän kertoi minulle, että oli antanut yhden tietokoneistaan pois läheisimmälle opiskelukaverilleen ja että opiskelukaveri oli käynyt päivällä hakemassa sen. Hän oli puhunut tästä opiskelukaveristaan joitakin kertoja ja kertonut, että he olivat koulussa eniten tekemisissä toistensa kanssa, vaikka heillä ei ollut kovin paljon yhteistä ja vaikka opiskelukaveri oli paljon nuorempi ja asuikin kaukana.

Hiukan tietokoneen pois antamisen jälkeen löysin imuroidessani sänkymme alta mustan pipon ja samanväriset ja -koiset mutta läheltä katsottuna eripariset naisten nahkahanskat. Kysyin puolisoltoni, mitä nämä ovat. Puolisoni sanoi ettei tiedä. Minusta puolisoni kuvaus hänen ja opiskelukaverin läheisyydestä oli kuulostanut aavistuksen oudolta, ja mieleeni tuli, voisiko pipon ja hanskojen ajautumista sängyn alle selittää jokin intohimoinen kohtaaminen, jossa puolisoni ja tietokoneita hakemaan tullut opiskelukaveri käyvät himon pyörteissä sängylle pipoineen ja hanskoineen ja vaatteet sinkoilevat ympäröivään ja pipo ja hanskat siis sängyn alle, ja pukeutuessaan opiskelukaveri muistaa kaiken muun mutta pipoa ja hanskoja ei näy, ja opiskelukaveri on pyörällä päästään ja ajattelee niiden jääneen autoon.

Ajatus tuntui kaikesta huolimatta vähän kaukaa haetulta, enkä kertonut sitä puolisololleni. Puolisoni sanoi, että pipo ja hanskat olivat varmaan jääneet joltakulta edellisestä viikonloppuna, kun meillä oli vieraita ja lapset reuhasivat joka paikassa. Meillä oli tosiaan käynyt viikonloppuna vieraita. Laitoin pipon ja hanskat hattuhyllylle ja kyselin ystäviltäni, onko teiltä jäänyt tällaisia, mutta ei heiltä ollut.

Yhtenä yönä odotin, että puolisoni nukahti. Otin hänen puhelimensa ja menin olohuoneeseen, yritin olla hipihiljaa. Syötin oman syntymäpäiväni pääsykoodin paikalle ja puhelin aukesi. Avasin pikaviestisovelluksen. Siellä oli paljon viestejä erilaisista ryhmistä, en tiennyt mitä ryhmiä ne olivat ja keitä ihmiset niissä olivat. Tajusin, että selailustani voisi hyvin helposti jäädä jokin jälki. Totesin, että ainakaan viimeisimpien viestien joukossa ei näkynyt mitään kiinnostavaa, muistin etten saisi selata ihmisten puhelimia ja päätin unoh-
taa koko jutun.

PUOLI VUOTTA UUTEEN asuntoon muuttamisen jälkeen sain väitöskirjani valmiiksi. Väitöskirja oli ollut pitkä ja raskas hanke. Olin tyytyväinen siihen, että olin saanut sen valmiiksi, ja odotin arjen muuttumista sellaiseksi kuin ajattelin aikuisen elämän olevan, eli helpoksi, ennustettavaksi ja rutiininomaiseksi.

Pari viikkoa väitöksen jälkeen istuin yksin ratikassa matkalla töihin. Pikaviestisovellukseen tuli viesti tuntemattomasta numerosta. Viestissä kysyttiin, mitä kuuluu ja muistatko sä mua, ja se oli allekirjoitettu etunimellä. Tunsin monta sen nimistä ihmistä, ja minulla kesti hetken ennen kuin ymmärsin, kenestä oli kysymys.

Viestin lähettäjä oli opiskellut samassa paikassa alemmalla vuosikursilla. Hän oli kauniskasvoinen ja hirveän söpö. Opiskeluaikoina hän oli seurustellut erään ystäväni kanssa ja se oli päätynyt huonosti.

Muutama vuosi heidän suhteensa päättymisen jälkeen olin viestin lähittäjän kanssa sattumalta samassa vieraassa kaupungissa ulkomailla. Hän tunsi kaupungin minua paremmin

ja kutsui minut baarikierrokselle. Kävimme baareissa ja päädyimme klubille, tanssimme yhdessä ja meillä oli hauska ilta. Poistuimme klubilta aamuyöllä ja sitten lähdin hänen luokseen, se tuntui siinä todellisuudessa luontevalta, harrastimme seksiä, lähdin varhain aamulla ja hän jäi nukkumaan. Vaihdoimme seuraavina päivinä muutaman viestin, mutta emme olleet enää yhteydessä sen jälkeen kun palasin matkalta. Olin määrätietoisesti unohtanut koko tapauksen, se oli ikävästi tehty ystävääni kohtaan ja minun oli sen vuoksi vaikea pitää itsestäni.

Viestin lähettäjä oli nähnyt tutkimuksestani tehdyn uutisjutun ja päättänyt siksi kysellä kuulumisia. Tiesin, että hän soitti rumpuja ja että hänellä oli ainakin yksi lapsi, mutta en tiennyt muuta enkä löytänyt googlaamallaan paljoa.

Vastasin, että minulle kuului ihan hyvää ja kerroin väitöksestä ja perheestäni, ja jatkaakseni keskustelua jollakin tavalla ehdotin, että menisimme lounaalle seuraavalla viikolla. Sopivan hetken tullen kysyin puolisoiltani, olisiko ok jos menisin lounaalle tällaisen ihmisen kanssa. Kerroin taustat. Hän sanoi ihan ystävällisesti, ettei oikein nähnyt suurempaa syytä pitää yhteyttä. Se oli totta, rumpalia ei oikein voinut määritellä vanhaksi ystäväksi. Minulla ei ollut aikaa sellaiseen. En palannut lounaskutsuun, ja olin hiukan helpottunut kun rumpalikaan ei palannut.

Hedelmättömyyteni ilmeni ensimmäisen kerran Tukholmassa kolme vuotta ja kuukausi ennen lapsemme syntymää. Olimme vähitellen lopettaneet kaikenlaisen ehkäisyn käytön.